

[Bertel Haarder.]

jo sandelig indrømme, at vi ikke er særlig dygtige til at detailprioritere inden for de enkelte områder.

Derfor mener jeg, at disse budgettrammer også er vigtige for at få et bedre klima i landet, for at få et bedre forhold mellem politikere og den offentlige sektor, som vel har vokset sig stor og stærk, men hvor man samtidig vil opdage, at der er en enorm surhed, ikke bare over, at man ikke får penge nok, for det vil man altid være sur over, men især over den måde, vi sparer på, når vi gør det, at vi ikke giver lidt bedre tid, at vi ikke sørger for, at det bliver de rigtige steder, der bliver sparet på. Der ville ikke gå spor skår af os, hvis vi afstod fra hurtige ryk og hurtige ændringer i tingene og til gengæld sikrede, at vi i løbet af bare et par år nåede præcis derhen, hvor vi vil. Vi ville tværtimod opnå nogle vældige fordele ved det. Jeg tror oven i købet, at fremskridtspartiet kunne spare sig deres 800 ændringsforslag, eller hvor mange det er, fordi de så ligesom ville kunne få afløb for deres aggressioner igennem disse budgetoverslag, hvor der i hvert tilfælde ville blive tale om betydelig færre afstemninger.

Jeg tror også, at det, som hr. Erling Olsen talte om, ville være langt bedre tilgodeset igennem det, jeg taler om her, end igennem det noget tvivlsomme forslag, han kom med. Når jeg siger, at det var tvivlsomt, så er det, fordi jeg ikke kan se, hvordan man kan forhindre folk i at stille ændringsforslag, men man kan lave et system, sådan at man kan få afløb for sin sparevilje på anden måde, på en mere frugtbar måde, og hvor man ligesom kan få afgjort tingene i den rigtige rækkefølge.

Jeg vil gerne hermed fra denne talerstol, ligesom jeg har gjort igennem et dansk dagblad, opfordre finansministeren til at overveje disse ting og på eget initiativ sætte et arbejde i gang i sit ministerium, som kan sikre, at vi ikke skal finanslovgive på denne måde en anden gang.

Kristine Heltberg (SF):

Når jeg tager ordet i denne debat, så er det for at pege på den særlige side af hele finanslovproblematikken, som hr. Poul Dam allerede har betegnet som en bombe under hele vort system. Det, der bekymrer mig i

ganske særlig grad, er de talrige nedskæringer, der er på hele uddannelsesområdet, altså hele § 20-problematikken i finansloven.

De fleste af forslagene stammer fra fremskridtspartiet. Dem vil jeg egentlig talt ikke beskæftige mig med, fordi de forekommer mig groteske og mere egnede til et modernistisk skuespil end til en alvorlig behandling. Men det, der virkelig er bekymrende, er også de øvrige partiets besparelsesforsøg på det område, hvor jeg virkelig synes man saver den gren over, man selv sidder på.

Jeg vil ikke gentage ret meget om betingelserne for Danmarks rigdom og uddannelsen. Det er noget, vi ved indtil det ulidelige. Ingen, der sidder her, kan være i tvivl om sammenhængen mellem levestandard og uddannelsesniveau. Men så er det bare uforståeligt, at man her lægger op til faktisk at ville nedskære og ødelægge det forsøg på en modernisering af de praktiske uddannelser her i landet, der hedder EFG.

Det er en fuldstændig mærkværdig tanke, man har haft, at kalde det for et forsøg på ligestilling. Det, der er tale om, er, at man fra EFG-uddannelsens fædre, fra dem, der satte forsøget i gang, har ønsket at gøre det til et forsøg, der byggede på en ligestilling mellem de lærlinge, der allerede var i den praktiske uddannelse, og de nye lærlinge, den moderne slags lærlinge. Det vil sige, at betingelsen for denne ligestilling og for, at man kunne tale om, at forsøget skulle kunne betragtes som et redeligt forsøg, var, at de økonomiske betingelser for de to grupper var ens.

Det er på det punkt, man her søger at ødelægge det, der er blevet opbygget, og netop den side af EFG-uddannelsen, der har været en succes. Vi må da være fuldstændig klar over, at et forsøg i og for sig ikke altid falder positivt ud, og der er da forfærdelig mange ting inden for EFG-uddannelserne, man kunne gøre langt bedre og vil prøve på at gøre langt bedre, hvis man ellers opretholder selve systemet. Men i det øjeblik, man tager det økonomiske grundlag væk for ligestillingen, så er hele uddannelsesforsøget efter min mening bragt i fare, for ikke at sige at den del af det er ødelagt, som var den helt centrale, nemlig hele problemet om at få fat i de 20-30 pct. af en ungdomsårgang, som ellers smyger sig ud af uddannelsessystemet efter den undervisningspligtige